

[Inger Lise Petersen.]

ti- og retskredsinddelingen, som indebærer en form for centralisering, at man som modvægt mod og i god overensstemmelse med de decentraliseringsbestrebelse, som ellers er i gang på andre områder inden for den offentlige forvaltning, gør oprettelse af politiråd obligatorisk, at rådernes sammensætning ændres med et flertal af lægmænd, og at deres beføjelser udvides med mulighed for at træffe beslutninger med bindende virkning for politimestrene. Dette mener vi vil medvirke til at styrke tillidsforholdet mellem politi og befolkning.

Endelig præciserer ministeren i sin fremsættelse, at ved dette lovforslags udarbejdelse er den nye kommunale inddeling brugt som grundlag. For Københavns vedkommende gør det specielle forhold sig gældende, at vi endnu ikke har fået en løsning på hovedstadsområdets problemer. Men til trods herfor rummer forslaget alligevel mulighed for sammenlægning af Københavns og Tårnbys politi- og retskredse. Mange lokale forhold taler tilsyneladende mod denne ændring. Men det væsentlige argument må i første omgang være, at man ikke på nogen måde bør foregribe begivenhedernes gang. Ændringer i politi- og retskredsinddeling må vente, til den kommunale inddeling for hovedstadsområdet er overstået.

Med disse bemærkninger kan jeg ellers love SF's velvillige medvirken til et grundigt udvalgsarbejde.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Inden jeg går ind på en besvarelse af de enkelte spørgsmål, som er rettet til mig, eller de betragtninger, der er fremført — jeg kan ikke love, at jeg inden for den taletid, jeg vistnok må overholde, kan nå at svare på alt, hvad der er kommet frem — vil jeg gerne komme med nogle almindelige betragtninger.

Men allerførst vil jeg sige tak for den positive ånd, hvori dette meget vidtrækkende lovforslag er modtaget, og for de tilsagn, der fra alle sider er givet om at medvirke positivt til at få et lovforslag igennem, der ordner de problemer, som vi her behandler. Jeg kan dog ikke helt tilbageholde den bemærkning, at når der fra alle sider appelleres til den velvilje om at være lydhør, som jeg har lagt for dagen i fremsættelsen, skal det na-

turligvis forstås på den måde, at hovedlinjen i forslaget bør opretholdes. Jeg har forstået; at praktisk taget alle i og for sig har givet tilslutning hertil. Hvis der skal ske ændringer, skal der selvfølgelig være et flertal bag. Ellers er der ingen mulighed for mig for at vise velvilje og lydhørhed. Der må være et flertal, jeg kan udvise denne velvilje over for.

Dernæst er jeg nødt til at sige, at det udvalg og de embedsmænd, som har gjort det forberedende arbejde til disse forslag, har været stillet over for en bunden opgave. Da man lavede de nye kommuneamtsgrænser, var der næppe mange — i hvert fald ikke alle de mange kommunalbestyrelsesmedlemmer, som nu møder op og protesterer — som tænkte på, at det automatisk måtte medføre ændringer i rets- og politikredsgrænserne, for hvis de havde tænkt på det, kan det være, at de havde været nok så tøvende med at give tilslutning til de nye kommunegrænser. Nu ligger de nye kommunegrænser der, og skal der ske ændringer i dem, og det skal der nok, vil det nok nærmest gå i retning af at gøre kommunerne endnu større, og så stilles vi igen over for nye problemer med hensyn til rets- og politikredsgrænserne.

Det er ikke mig, der lider af, hvad fru Nathalie Lind kaldte „stordriftsdille“ eller noget i den retning. Jeg følger blot et mønster, som allerede er lagt, og en udvikling, som er i gang. Jeg nærer ingen større beundring for de store, omfattende kredse af den ene eller den anden art. Men jeg tror, det er en nødvendighed, at vi afpasser rets- og politikredsgrænserne efter det mønster, som er lagt, og det tror jeg ikke alene ud fra princippet om, at en kommune ikke skal deles mellem flere politikredse eller flere retskredse, at en politikreds må omfatte enten én eller flere retskredse, og at vi så vidt muligt må respektere amtsgrænserne. Om det sidste mener jeg nu, at der kan man også gå for vidt. Jeg tror ikke, amtsgrænsen skal være en hellig ko.

Der er endelig en tredje ting, som vi i hvert fald inden for justitsministeriet også er nødt til at tage hensyn til, og som vi har taget hensyn til, det er regionalgrænserne. Landet er jo politimæssigt inddelt i regioner, og dem må man naturligvis respektere, idet jeg dog straks må tilføje, at når man